

Digitalisering

EVELIEN RIBBENS - Het begon al op het vliegveld. Ik werd bloednervuus omdat we geen keurige tickets hadden. "hoe moet dat nou?" vroeg ik in paniek aan de kinderen. "gewoon je QR code, die ik je al drie keer heb toegestuurd, tegen dat schermpje houden, mam" zei de jongste dochter. En ja hoor,

heel soepel kwamen we met de mobiel in de aanslag door alle hekjes en controles.

Eenmaal in Helsinki liepen wij oudjes achter onze dochters aan. We zochten een plek om even te lunchen. Tegenwoordig laten we dit soort zoekacties lekker aan die meiden over want ze zoeken op Tripadvisor gewoon op waar we het beste kunnen eten en alles wat wij moeten doen is achter ze aan lopen. Googlemaps wijst de weg in vreemde steden.

“een hele klus om alles te blijven snappen”

Onderweg naar zo'n gedroomd eethuisje zagen we dan wel andere plekken waar het wellicht goed toeven was maar ja, als het niet uitstekend beoordeeld werd op internet was het in de ogen van onze dochters kansloos.

We kwamen op mooie plekken uit hoor, dat wel. Hoewel die rare Finnen na 14.00 geen lunch meer serveerden; lunchen doe je daar blijkbaar tussen 12.00 en 14.00 uur en kom je later, al is het dan in de centrum van Helsinki, dan vind je de hond in de pot.

Ik was tijdens die vakantie jarig.

Via Whatsapp, Facebook en Llnkedin kreeg ik felicitaties binnen. Hartstikke leuk natuurlijk maar het nadeel was dat ik de hele dag iedereen aan het bedanken was. Zo onaardig vond ik om dan niets te laten horen.

Vrijdagnacht kwamen we thuis. Zondagochtend bedacht ik om meteen een boekje in elkaar te zetten van de honderden foto's die we in die vijf dagen in Helsinki gemaakt hadden.

Ik begon met frisse moed. Mobiel met draadje verbonden met de laptop, dat moest werken. Tenminste een jaar geleden was dat nog de manier waarop je foto's kon overzetten van mobiel naar laptop. Nu niet meer, bleek. Moest via Google drive of zoiets.

Kortom, weer een dochter erbij gehaald en nu staan de foto's tenminste op mijn laptop en kan ik vanavond mijn boekje gaan maken.

Ik wil niet mopperen hoor, lang leve de digitalisering en robotisering. Maar het vraagt wel wat van de iets ouder wordende mens om het bij te houden.

Gelukkig hebben we ook nog een kleinzoon die Human Technology studeert op het ROC. Hij gaat ervoor zorgen dat al die technische snufjes makkelijker worden voor de ouderen. Hij oefent vast op zijn oma's en opa's.